

CAL UN NOU ESCENARI POLÍTIC PER POSAR FI A L'ESPOLI FISCAL QUE PATIM

Jordi Mayoral

Emprenedor

L'última retallada, president

La feina de president és dura i no ho dic per complaure'l al principi d'aquest escrit, de debò. Ho escric perquè ho penso, ja que governar sempre és complicat, perquè cal bascular distints interessos, tot intentant que l'electorat no et perdi la confiança per les pròximes eleccions. Però, a més, governar en les circumstàncies actuals és tenir assegurada la crítica permanent. I és que en aquesta època cal posar fi a un model econòmic i intentar crear-ne un altre, és l'hora de prendre decisions difícils, potser de dir mil vegades que no i una vegada que sí, m'imagino que ara s'ha de posar fi a una manera d'entendre les ajudes a diferents col·lectius i bastir una proposta menys amable, més complexa d'explicar. Una realitat que no és la més propícia ni per a vostè ni per als catalans, que patim un empobriment generalitzat, una baixada importantíssima dels serveis públics, una pujada inacabable d'impostos, una desocupació desoladora...

SABEM EL FUTUR més immediat que ens espera i patim per un horitzó boirós i inconcret que a una gran part de la societat li fa mala espina. És cert, president Mas, tenim persones amb talent que són capaces d'omplir el got d'aigua de la prosperitat, hi ha milers de catalans preparats i decidits,

LLUÍS ROMERO

Podem triar entre fer les mil i una retallades que posin fi a l'estat del benestar o fer la tisorada decisiva... Talli amb la por i enceti els camins democràtics per crear l'estat català

una orla dels millors que poden tirar endavant els reptes que fan créixer un país i tot un poble per col·laborar-hi.

TOT I AIXÒ, malgrat que puguem remar amb totes les nostres forces, no n'hi ha prou, perquè el panorama és com és i per evitar més manifestacions per les retallades, més vagues pel descontentament que s'estén, més queixes i més crítiques que sí que van incloses en el seu sou, però que de vegades deu considerar injustes i d'altres inevitables, cal posar-hi remei, perquè la conjuntura necessita grans solucions. I sí, tot s'acaba, deu pensar per alleugerir les sensacions d'impotència, i té raó. Tanmateix, cal trobar la solució més adequada per no allargar l'agonia que vivim i, sorto-

sament, sempre hi ha una solució que sabem i podem dur a terme.

AQUESTA SOLUCIÓ LA CONEIX vostè i ja la volen una gran part dels catalans, segurament la majoria. Sí, cal un nou escenari polític per posar fi a l'espoli fiscal que patim, un fet que ens lesiona greument com a col·lectiu, que significa el 8% del nostre PIB. Francament, creure que és possible resoldre la qüestió fiscal amb un pacte amb el govern espanyol, amb un PP amb majoria absoluta, és d'una ingenuïtat oceànica. I cal que ens hi posem de valent, perquè, cada dia que no se soluciona el dèficit fiscal, s'agreuja exponencialment la qüestió, perquè estem en una situació de primera necessitat econòmica.

PODEM TRIAR ENTRE FER les mil i una retallades que posin fi a l'estat del benestar o fer la tisorada decisiva. L'encoratjo a dur a terme, per fi, l'última retallada, la més important que pot fer mai, la retallada clau i a partir de la qual la nostra sort canviarà per sempre. Talli amb la por i enceti els camins democràtics per crear l'estat català. Vostè té l'oportunitat de ser el president d'un estat europeu propi, que pugui decidir, dins dels marcs de sobirania a Europa, el destí i el futur dels catalans. Un futur que, sens dubte, pot ser molt més pròsper i solidari.

Que qui la FAI la pagui

Quim Torra

Advocat i editor

Manresa està recordant aquests dies un dels seus fills més il·lustres, el periodista Josep Maria Planes, assassinat per escamots anarquistes l'agost de 1936, durant el terror revolucionari que va acabar d'empènyer aquest país a la catàstrofe total. Planes, d'Acció Catalana, liberal i catalanista, era, proba-

blement, el periodista estrella del moment. Àcid com Xammar, diletant com Sagarra, dandi com Rossend Llates, reporter com Bellmunt, elegant com Soldevila, va moure's en el triangle perfecte del gran periodisme a casa nostra: el diari *La Publicitat*, la revista *Mirador* i el setmanari d'humor *El Be Negre*. Periodistes que es gronxaven entre el catalanisme i el cosmopolitisme, i que sentien el seu ofici com

un compromís absolut de llibertat, tant personal com de país.

Fa uns dies el senyor Xavier Díez parlava d'ell en aquest diari. Venia a justificar gairebé com inevitable que gangsterisme i anarquisme acabessin anant de bracet en un país de profundes desigualtats, i que Planes "a causa dels prejudicis de classe, no comprengué la magnitud del fenomen llibertari".

M'ha sorprès sempre

com aquest enlluernament del "fenomen llibertari" acaba portant els seus defensors fins a justificar-ho tot, inclosa la vida humana. En l'estela de l'*Homenatge a Catalunya* d'Orwell, periòdicament, historiadors que encara ara admiren la "revolució anarquista catalana" acaben trobant sempre un argument o un altre per justificar els crims i les brutalitats comesos pels llibertaris, com si hagués estat quel-

com ineluctable, necessari, fatídic.

Menys Orwell i més Sales. Menys revolució social i més adonar-se també de la lluita nacional soterrada d'aquells moments. No era només "burguesos contra obrers"; era, també, una revolta inspirada per un profund sentiment anticatalanista. I encara, va ser el moment per passar comptes amb els qui més havien batallat per la veritat, fos on fos, costés el que costés.

Planes va pagar amb la vida el seu compromís amb la veritat. A Xammar, un escamot l'anà a buscar a l'Ametlla, però

es trobava a Berlín. Joaquim Ventalló, director de *La Rambla*, on Tísner va publicar també uns articles sobre l'assassinat dels germans Badia, va salvar la vida per segons, exiliant-se. Paco Madrid, amic íntim de Layret, que havia denunciat el pistolisme patronal dels anys 20, era segrestat pel *Cojo de Málaga* a la Cerdanya i només la intervenció directa de Lluís Companys va evitar la tragèdia. I un llarg, massa i tristament llarg, gairebé inacabable, etcètera.

Una de les manxetes d'*El Be Negre* feia: "Que qui la FAI, la pagui." Encara ho estem esperant.